Даля
гляды
'92

далягляды

- *проза, паэзія*
- *спадчына*
- *голас наш чуцён далёка*
- *хроніка перакладных выданняў*

замежная літаратура

«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92
замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, першатрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднапаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, вератрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пературываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

2*

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

2*

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пературываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах panылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, перагрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднапаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плодная мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, percatрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднач аліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднача ліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, перажываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пераносіць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднач аліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы выснoўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднačаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пераtрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог паднач аліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».
Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».
Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.
Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.
Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.
Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.
Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;
дзе веды свабодныя;
дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;
дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;
дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;
дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—
дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.
Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.
Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.
Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.
Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.
І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.
Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахісна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, перажываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плодная мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пературываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, пператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі замiраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азораючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі замiраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся,ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

33

Калі настаў дзень, яны завіталі гурмою ў мой дом і сказалі: «Дазволь, мы пабудзем тут».

Яшчэ сказалі яны: «Мы хочам з табою разам служыць твайму Богу і задаволімся доляй сваёй ад Яго шчадротаў».

Яны атабарыліся ў кутку і сядзелі пакорліва і цярпліва.

Але ўсталявалася ноч — і драпежнаю дужай гурмою рынуліся яны ў маё свяцілішча і прагавіта сталі хапаць дары з ахвярніка Богу.

34

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб змог я сказаць: Ты — усё.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад волі маёй, каб змог я Цябе адчуваць непахібна ўсюды, каб змог да Цябе заўсёды звяртацца з турботай сваёю і штохвіліны прыносіць Табе ў дарунак сваю любоў.

Хай ад мяне застанецца адно толькі самы вобмаль, каб я ніколі не змог Цябе засланіць сабой.

Хай застанецца адно толькі самы вобмаль ад звёнаў таго ланцуга, што лучыць мяне са светам, каб змог я жыццём сваім спраўдзіць адно толькі тое, што Ты прызначаеш, злучаны з воляй Тваёй ланцугом любові.

35

Дзе розум не ведае боязі і высока ўзняты галовы;

дзе веды свабодныя;

дзе свет на закуткі не дзеляць цесныя сцены хацін;

дзе словы ўзыходзяць з радовішча праўды;

дзе рукі нястомнага намагання цягнуцца ў дасканаласць;

дзе светлая плынь развагі не губіцца ў гурбах панылых пяскоў нежывой прывычкі;

дзе розум, азорваючыся Табою, сягае да ўсё неабсяжнейшых думак і ўчынкаў,—

дай абудзіцца, Ойча, маёй айчыне ў нябёсах гэтай свабоды!

36

З малітвай сваёй звяртаюся да Цябе: выдзеры з сэрца майго карані галечы.

Дай змогу, не хілячыся, ператрываць і радасць, і скруху.

Дай змогу, каб стала ў сваім служэнні плоднай мая любоў.

Дай змогу ніколі не адварочвацца ад бедака і не згінаць каленяў перад пыхлівай уладай.

Дай змогу, каб дух мой узвысіўся над мітуснёю гэтага дня і таго, што прыйдзе.

І дай мне, нарэшце, змогу, каб змог падначаліць з любоўю я сваю змогу адзінай волі — Тваёй.

37

Калі я знямогся, калі быў амаль нежывы, падумаў тады, што прыйшло ўжо, мабыць, маё падарожжа да самой апошняй мяжы, што замкнулася сцежка мая прада мною, што дарэшты парожняя кайстра мая і што час мне шукаць прытулку ў нямых скляпеннях начы.

Аднак зноў і зноўку я пераконваюся, што не мае ўва мне Твая воля мяжы. І калі заміраюць на вуснах старыя словы, у сэрцы высноўваюцца новыя песнаспевы, і дзе абрываюцца сцежкі старыя, там адкрываецца новы, поўны дзівосаў, край.

ДАЛЯГЛЯДЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглЯды 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992

даляглядЫ 19/92

замежная літаратура

МІНСК
«МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРА»
1992